

‘Ons kamp is niet meer veilig,’ zuchtte de grootvader terwijl hij wat scherven aardewerk aan de kant veegde.

Waterhond raapte een schaal op die de aanval had overleefd en samen klommen ze de berg weer op.

De sterrenhemel was prachtig, maar de vreselijke gebeurtenissen van die dag bleven door het hoofd van de jongen spoken.

Zou zijn stam ooit veilig zijn, of zouden ze altijd moeten blijven vluchten?

Waarom werden ze aangevallen?

Waarom vallen mensen andere mensen aan?

Hoe kan iemand vrouwen, kinderen en paarden kwaad doen?

Al deze vragen wervelden door zijn hoofd.

Zijn grootvader maakte een geruststellend vuur en raadde zijn gedachten:
‘Weet je wat het is, Waterhond? Ieder van ons heeft twee wolven in zich.’

‘Twee wolven, grootvader?’